

Toda ... na to dvoje mojih vprašanj bi ali gospod I. ali gospod II. in še bogve kdo, ki se s tem peča, lahko napisal celo knjigo, če bi se mu zdelo vredno. In jaz bi moral spet vzklikati: „Toda, ljuba duša, saj vem, saj priznam, saj ne tajim — saj sploh nisem mislil tako ...“

Dà, kaj ni mogoče, da vzame kdo in podčrta celo zadnje besede mojega spisa: „On (Zevnik) pa je vzel njeno (Silvijino) glavo v obe roki, jo dolgo gledal in je potem počasi rekel: „Kako si lepa, Silvija moja!“ ter napiše potem: „To je torej hotel pisatelj — dokazati, da je že dovolj, če je ženska lepa?! To je torej ideja spisa: ženska je lahko brez srca, brez intelekta, samo da — — —“

Ah, ljuba duša, Bog s tabo, če misliš, da sem hotel to! — kaj si hočeva drug drugemu? Samo to verjemi, da te nisem hotel s temi vrstami tu izzivati, še manj zasmehovati. Res, vprašaj, kogar hočeš, — vsak, ki me nekoliko pozna, ti pove, da mi res ni več do tega ...

ALOJZIJ GRADNIK:

SIMONU GREGORČIČU.

O kje si, duh naš dobri in prorok?
Si v Kobaridu? Ali si, kjer venci
so posušeni pri Svetem Lovrenci?
Si, kjer Vipave se zavija lok?

Poslušáš-li Gorice nemi jok?
Si v hramu, kjer so mali še učenci
prisegali, da bodo le Slovenci?
Si v Krnu, kjer si bil še sam otrok?

Si puntar, ki ga skriva kmetska koča?
Si plaz grmeči naših temnih gor?
Si ti kipeča in srdita Soča?

Ah ne, le cvetke si, ki porojéne
iz tvoje srčne krvi, bodo skor
krašile groblje Vdove Zapuščéne.

